

Sygn. akt VIII U 2845/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Jacek Chaciński

Protokolant – protokolant sąd. Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Lublinie

sprawy z odwołania W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 maja 2016 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. B. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII U 2845/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. B. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca udokumentował staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat, 2 miesięcy i 11 dni, ale nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 4 lata, 5 miesięcy i 11 dni. Organ rentowy nie uznał, jako pracy w warunkach szczególnych, okresów zatrudnienia w (...) (...) w L. w okresie od 7 października 1974 roku do 22 kwietnia 1976 roku i od 28 kwietnia 1978 roku do 30 kwietnia 1994 roku jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Wskazał, że w świadectwie pracy z dnia 5 października 2001 roku brak jest wymaganych informacji, to jest powołania na przepisy resortowe (decyzja k. 18 a.e.).

W dniu 24 maja 2016 roku W. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji i wskazał, że pracował w szczególnych warunkach w okresie zakwestionowanym przez organ rentowy jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Zawniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na powyższą okoliczność (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (k. 3-4 a.s.).

W toku postępowania strony popierały stanowisko prezentowane w sprawie (k. 26v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. urodził się w dniu (...) (bezsporne).

W dniu 5 maja 2016 roku złożył wniosek o emeryturę w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach (wniosek k. 1-4 a.e.). Do wniosku dołączył m.in. świadectwo pracy wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w L. z dnia 5 października 2001 roku z adnotacją w punkcie 8, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od 7 października 1974 roku do 22 kwietnia 1976 roku oraz od 28 kwietnia 1978 roku do 30 kwietnia 1994 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (świadectwo pracy k. 7 a.e.), a także świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione przez (...) Sp. z o.o. w W. z dnia 18 stycznia 2012 roku, z którego wynikało, że W. B. w okresie od dnia 23 czerwca 1994 roku do 31 sierpnia 2001 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienionym w wykazie A, dziale VIII, numer 2, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.) (k. 9 a.e.).

Na podstawie przedłożonej dokumentacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, w której ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił łącznie 27 lat, 2 miesiące i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych, także 4 lata, 5 miesięcy i 11 dni tytułem stażu pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 18 a.e.).

W. B. został zatrudniony z dniem 1 września 1971 roku w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w L. Oddziale w P. na stanowisku kierowcy- mechanika pojazdu samochodowego jako uczeń (akta osobowe k. 17 a.s., w tym: umowa z dnia 1 września 1971 roku).

W okresie od 2 lipca 1974 roku do 10 lipca 1974 roku wykonywał czynności na stanowisku kierowcy-konwojenta. Z dniem 11 lipca 1974 roku pracodawca powierzył mu obowiązki pomocnika kierowcy. Czynności na tym stanowisku wykonywał do dnia 6 października 1974 roku (akta osobowe k. 17 a.s., w tym: angaż z dnia 10 lipca 1974 roku, świadectwo pracy z dnia 4 maja 1994 roku).

W dniu 7 października 1974 roku wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w L. Oddziale (...) w P. na stanowisku kierowcy (angaż z dnia 7 października 1974 roku).

Oddział Towarowo- Spedycyjny (...) w P. był podzielony organizacyjnie na bazę transportu i warsztat mechaniczny. Baza transportowa dysponowała samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (w tym marki S., T., J., S.), a także 3-4 samochodami o ciężarze całkowitym poniżej 3,5 ton (marki Ż.) oraz samochodem osobowym marki W., który pozostawał do dyspozycji dyrektora.

Przedsiębiorstwo świadczyło usługi transportowe na rzecz różnych firm m. in. Cukrowni (...), (...). Samochodami ciężarowymi przewożono m. in. buraki, kamień, tłużeń, cement, prefabety z Zakładów (...), skóry do fabryki skór w K..

Od dnia 7 października 1974 roku pracodawca przydzielił odwołującemu samochód ciężarowy marki J.. Przy jego użyciu przewoził ziemię, piasek na budowę osiedla (...) w L.. W 1975 roku wnioskodawca uzyskał uprawnienia do kierowania przyczepami przyczepy i od tej daty obsługiwał wskazany samochód z przyczepą.

Praca odbywała się na jedną zmianę. Przydziału dokonywał dyspozytor, przed każdym kursem kierowca dostawał karty drogowe. Na ich podstawie wnioskodawca był rozliczany z wykonanej pracy. Wnioskodawca nie ponosił odpowiedzialności materialnej za przewożony towar. Załadunkiem i wyładunkiem zajmowali się operatorzy koparek.

Wnioskodawca odpowiadał za sprawność samochodu, tankowanie i przeglądy. W przypadku awarii samochodu przesiadał się na pojazd zastępczy- inny samochód ciężarowy. Sporadycznie usuwał drobne usterki w samochodzie, które nie wymagały napraw w warsztacie. Prace na tym stanowisku wykonywał do dnia 22 kwietnia 1976 roku (zeznania wnioskodawcy k. 26v-27, k. 28v a.s., świadectwo pracy z dnia 4 maja 1994 roku).

W okresie od 23 kwietnia 1976 roku do 12 kwietnia 1978 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (świadectwo pracy z dnia 4 maja 1994 roku).

Po powrocie z wojska, z dniem 28 kwietnia 1978 roku wnioskodawca został ponownie zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P., D. Koordynacji P. na stanowisku kierowcy na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy (umowa o pracę z dnia 28 kwietnia 1978 roku). Wnioskodawca otrzymał samochód marki J. z chłodnią. Samochodem tym przez rok przewoził artykuły spożywcze. Odwołujący nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem tych artykułów. Prace te wykonywali rozładowacze i wyladowacze. Nie ponosił również odpowiedzialności materialnej za przewożone rzeczy.

Od 1979 roku odwołujący obsługiwał samochód ciężarowym marki T. z przyczepą o masie 40 ton. Przy jego użyciu przewoził sprzęt remontowy z jednostek wojskowych, ładunki z Huty (...) do portów, z elektrowni (...), zbiorniki do Cukrowni (...), a także maszyny budowlane- koparki, spycharki.

W przypadku dłuższych tras, kierowcy samochodów ciężarowych byli pilotowani przez kierowców Ż.. Kierowcy ci odpowiadali za dobór odpowiedniej trasy przejazdu samochodu ciężarowego.

W toku zatrudnienia, z dniem 1 października 1979 roku wnioskodawca zawarł z pracodawcą umowę-zlecenie, na podstawie której wykonywał czynności spedycyjne w ograniczonym zakresie. Dodatkowo zleczone czynności oznaczały w praktyce nałożenie odpowiedzialności na kierowcę za przewożony ładunek. Kierowca był tym samym odpowiedzialny za pobranie i zdanie w tej samej ilości przewożonego ładunku (zeznania wnioskodawcy k. 26v-27, k. 28v a.s., zeznania świadka B. S. k. 27v-28 a.s., akta osobowe k. 17 a.s., w tym: umowa zlecenia z dnia 1 października 1979 roku). Odwołujący otrzymywał dodatek za wykonywanie niektórych rodzajów przewozów. W angażach pracodawca wskazywał nadto różne stawki wynagrodzenia za godzinę w zależności od rodzaju samochodu- im większy samochód, tym większe było wynagrodzenie (akta osobowe k. 17 a.s., w tym: angaż z dnia 10 lipca 1974 roku, świadectwo pracy z dnia 4 maja 1994 roku, angaż z dnia 11 października 1978 roku, angaż z dnia 8 listopada 1979 roku, zeznania wnioskodawcy k. 26v-27, k. 28v a.s., zeznania świadka B. S. k. 27v-28 a.s., zeznania świadka J. S. k. 28-28v a.s.). W przypadku awarii W. B. usuwał drobniejsze usterki. Poważniejsze awarie, wymagające serwisowania lub naprawy w warsztacie wykonywali zatrudnieni tam mechanicy. Praca była wykonywana na jedną zmianę w wymiarze 8 godzin dziennie.

Obok pojazdów ciężarowych, którymi wnioskodawca miał kierować w 1993 roku wymieniono samochód marki Ż. oraz samochód osobowy (akta osobowe k. 17 a.s., w tym angaż z dnia 4 grudnia 1992 roku, angaż z dnia 9 grudnia 1993 roku, angaż z dnia 30 czerwca 1993 roku). W trakcie zatrudnienia pracodawca nie powierzał wnioskodawcy innych czynności. Odwołujący nie obsługiwał samochodu marki Ż., ani samochodu osobowego marki W., który pozostawał do dyspozycji dyrektora. Ż. jeździli zatrudnieni w firmie kierowcy: B. M., B. J., J. M.. W. B. wykonywał obowiązki na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego nieprzerwanie do dnia 30 kwietnia 1994 roku (akta osobowe k. 17 a.s., w tym: angaże z dnia 11 maja 1979 roku, z dnia 8 listopada 1979 roku, pismo z dnia 4 marca 1994 roku, zeznania wnioskodawcy k. 26v-27, k. 28v a.s., zeznania świadka B. S. k. 27v-28 a.s., zeznania świadka J. S. k. 28-28v a.s.)

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne dowody z wymienionych dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony. Tym samym brak było podstaw do odmówienia im waloru wiarygodności. Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy, są bowiem spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków B. S. i J. S.. Świadek B. S. był zatrudniony w (...) P. Oddziale Towarowym w okresie od 1 listopada 1977 roku do 1 marca 1993 roku na stanowisku kierowcy. Z kolei J. S. pracował w wymienionym przedsiębiorstwie od 1974 roku do 1996 roku na stanowisku kierowcy. Zeznania świadków korelują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami wnioskodawcy. Świadczenie ci, z uwagi na charakter wykonywanej pracy mieli możliwość poczynienia bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń co do charakteru zatrudnienia skarżącego, ich stałego i powtarzalnego charakteru. Zgodnie zeznali, jakie czynności wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy. Wskazywali, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę miały stały i powtarzalny charakter. Świadczenie ci byli zatrudnieni na stanowiskach umożliwiających dokonanie spostrzeżeń co do rodzaju codziennych czynności pracowniczych wnioskodawcy, a stałość i powtarzalność tych zdarzeń spowodowały, iż okoliczności świadczenia przez odwołującego pracy zostały przez nich zapamiętane na tyle dobrze, że mimo upływu czasu byli oni w stanie.

Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych świadkowie znali podział organizacyjny zakładu pracy, rodzaj pojazdów, które prowadził, a z uwagi na wykonywane obowiązki mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawcą. Świadkowie oraz wnioskodawca zgodnie przedstawili zakres czynności wnioskodawcy na stanowisku kierowcy wskazując, że W. B. codziennie minimum 8 godzin dziennie, a często ponad te normy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony. Zeznali również, że zawieranie przez pracodawcę z kierowcami umów zlecenia na wykonywanie czynności dodatkowych spedycyjnych, miało na celu obciążenie kierowców odpowiedzialnością za przewożony towar. Wskazywali, że pomimo angaży, w których zamieszczano informację o wysokości wynagrodzenia uzależnionego od rodzaju prowadzonego samochodu- w tym Ż. i samochodu osobowego, wnioskodawca nie obsługiwał wymienionych pojazdów, gdyż samochody te obsługiwali inni kierowcy zatrudnieni w oddziale. Potwierdzili, że czynności załadunkowe i wyładunkowe nie należały do zakresu czynności kierowcy, wykonywali je zatrudnieni w tym celu pracownicy wykonujący wymienione prace. Zeznania te korelowały w tym zakresie z zeznaniami wnioskodawcy. W. B. przedstawił istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres czynności na stanowisku kierowcy wskazując, że codziennie minimum 8 godzin dziennie obsługiwał pojazdy marki J., zaś po powrocie z wojska J. z chłodnią, następnie samochód ciężarowy marki T.. Dane zawarte w aktach osobowych, w powiązaniu z relacją wnioskodawcy pozwalają na uznanie, iż wykonywał on na co dzień te prace. Odwołujący wskazywał przy tym, iż w przypadku awarii samochodu, uczestniczył w doraźnych naprawach sprzętu, w przypadku poważniejszych awarii pracodawca powierzał mu do obsługi inny samochód ciężarowy. Wobec ustaleń, że czynności te miały incydentalny charakter, nie podważa to w żadnej mierze ustaleń Sądu w zakresie głównych czynności pracowniczych wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy W. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2016, poz. 887 ze zm.) mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Według art. 32 ust. 2 cytowanego artykułu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo

do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury W. B. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Dokonując oceny, czy pracę wykonywaną przez W. B. należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, (I UK 179/06, LEX nr 342283) wskazano, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP 2002/11/272). W wyroku z dnia 22 kwietnia 2009 roku, II UK 333/08, LEX nr 1001310 Co więcej, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż w okresach zakwestionowanych przez organ rentowy, to jest od 7 października 1974 roku do 30 kwietnia 1994 roku, łącznie przez 19 lat, 6 miesięcy i 24 dni W. B. w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wykaz A prac wykonywanych w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, wymienia w dziale VIII, pod pozycją 2 między innymi prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Natomiast akty resortowe, to jest Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku w sprawie prac szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego

oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji 1983, Numer 10) w wykazie A, dziale VIII, w pozycji 2 w punkcie 5 wskazuje na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, został on zwłaszcza potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami świadków, współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż dla określenia, czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności. Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 kwietnia 2004 roku, (II UK 337/03, OSNP 2004/22/392). W świetle powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach.

Sąd Okręgowy uwzględnił również wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. Wskazać należy w tej kwestii na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone między innymi w wyrokach: z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06, OSNP 2007, Nr 7-8, poz. 108), z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 333/09, LEX 585739), z dnia 7 grudnia 2010 roku (I UK 203/10, LEX 786370) i z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK 215/09, OSNP 2011, Nr 15-16, poz. 219). Z orzeczeń tych jednoznacznie wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jeśli przed i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wykonywana jest praca tego rodzaju, a pracownik w ustawowym terminie (najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej) zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia. W przypadku odwołującego, okres służby od 23 kwietnia 1976 roku do 12 kwietnia 1978 roku w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 21 dni, podlega uwzględnieniu jako okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem W. B. zarówno przed służbą, jak i po powrocie do zakładu, pracę tego rodzaju wykonywał.

W tym zakresie wskazać należy, iż zgodnie z obowiązującym do 31 grudnia 1974 roku brzmieniem art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony RP, okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi prawa. Od 1 stycznia 1975 roku przepis powyższy został zmieniony (ale sens pozostał ten sam) i od tej daty zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczało się pracownikowi do okresu zatrudnienia - w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia było zachowanie terminów wskazanych w art. 106 i art. 107 - a więc ponowne podjęcie zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Z przytoczonych wyżej przepisów wynika zasada, że pracownikowi który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonania pracy w warunkach szczególnych. Ustanawiały one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany termin, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w okresie pełnienia tej służby. W niniejszej sprawie wnioskodawca po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, z dniem 28 kwietnia 1978 roku został ponownie zatrudniony w macierzystym zakładzie pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 tony. Tym samym okres ten winien zostać wliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że W. B. spełnił wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 27 lat, 2 miesiące i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dniu(...) roku ukończył wymagany wiek, to jest 60 lat. Po uwzględnieniu pracy w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 23 lat, 11 miesięcy i 5 dni (ustalone przez Sąd Okręgowy 19 lat, 6 miesięcy i 24 dni oraz 4 lata, 5 miesięcy i 11 dni niekwestionowane przez organ rentowy), spełnia on wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia prawa do emerytury.

W myśl postanowień art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na treść cytowanych powyżej przepisów, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia (...)roku, tj. od daty ukończenia przez wnioskodawcę 60 lat, skoro wniosek o przyznanie emerytury wnioskodawca złożył w dniu 5 maja 2016 roku.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.